វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

ក្រឹត្យ-ច្បាប់/៣៨ ក្រ.ច/២៨ តុលា ១៩៨៨/

ក្រឹត្យច្បាប់ស្តីពីកិច្ចសន្យានិងការទទួលខុសត្រូវ ក្រៅកិច្ចសន្យា

- បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា
- បានឃើញច្បាប់ ស្តីពីការរៀបចំរដ្ឋសភា និងក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ នៃសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា ដែលប្រកាសអោយប្រើតាមក្រឹត្យលេខ ០៤ក្រ ចុះថ្ងៃទី ១០ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៨២
- បានឃើញច្បាប់ស្តីពីអង្គការចាត់តាំង និងសកម្មភាពរបស់ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រី នៃសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា ដែលប្រកាសអោយប្រើតាមក្រឹត្យលេខ ០៣ក្រ ចុះថ្ងៃទី ១០ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៨២
- បានឃើញច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំងអង្គការតុលាការ និងអយ្យការ ដែលប្រកាសអោយប្រើតាមក្រឹត្យ លេខ០២ក្រ ចុះថ្ងៃទី ១០ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៨២
- បានឃើញច្បាប់ស្តីពីការបង្កើតតុលាការប្រជាជនកំពូល និងមហាអយ្យការអមតុលាការប្រជាជនកំពូល ដែលប្រកាសអោយប្រើតាមក្រឹត្យលេខ ២៨ក្រ ចុះថ្ងៃទី ៣១ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៩៨៥
- បានឃើញក្រឹត្យ-ច្បាប់លេខ ៣៤ក្រ.ច ចុះថ្ងៃទី ២៦ ខែសីហា ឆ្នាំ១៩៨៧ ស្តីពីការចាត់តាំង និងសកម្ម ភាពរបស់តុលាការប្រជាជនកំពូល និងមហាអយ្យការអមតុលាការប្រជាជនកំពូល
- បានឃើញក្រឹត្យ-ច្បាប់លេខ ០៧ក្រ.ច ចុះថ្ងៃទី ១៣ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៩៨២ ស្តីពីសមត្ថកិច្ច និងនីតិវិធី នៃការធ្វើច្បាប់ និងបទបញ្ជា
- តាមសំណើរបស់ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រី

សំរេច

ជំពូកទី១: អំពីកិច្ចសន្យា

ផ្នែកទី១: បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា១:

កិច្ចសន្យា គឺជាឆន្ទៈព្រមព្រៀងរវាងបុគ្គលពីរនាក់ ឬច្រើននាក់ ដើម្បីបង្កើត កែប្រែ ឬ រំលត់ កាតព្វកិច្ចមួយ ឬច្រើនដែលទាក់ទិននឹងខ្លួន។

ក្នុងអត្ថន័យខាងលើ បុគ្គលអាចជារូបវន្តបុគ្គល ឬជានីតិបុគ្គល។

នីតិបុគ្គល អាចធ្វើកិច្ចសន្យាតាមរយៈបុគ្គលដែលជាតំណាងរបស់ខ្លួន។

មាត្រា២:

កិច្ចសន្យាទាំងឡាយ ត្រូវរួមចំណែកក្នុងការផ្សារភ្ជាប់ផលប្រយោជន៍បុគ្គល និងផលប្រយោជន៍សង្គម។

ភាគីនៃកិច្ចសន្យា ត្រូវសហការនឹងគ្នាក្នុងបរិយាកាសទុកចិត្ត ស្មោះត្រង់នឹងគ្នា អនុវត្តសមស្របនឹង គោលការណ៍សីលធមិសង្គម ហើយជាពិសេសកំចាត់ចោលនូវគំនិត " មនុស្សជិះជាន់មនុស្ស"។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី២: សុពលភាព និង ទម្រង់នៃកិច្ចសន្យា

មាត្រា៣:

កិច្ចសន្យាទាំងឡាយ នឹងយកជាការបានលុះណាតែកាតព្វកិច្ចដែលកើតអំពីកិច្ចសន្យានោះ :

១- កើតចេញពីការព្រមព្រៀងដោយគិតប្រាកដ និងដោយសេរី

២- កើតចេញពីជនដែលមានសមត្ថភាពចុះកិច្ចសន្យា

៣- មានវត្ថុមួយដែលជាក់លាក់ ដែលអាចធ្វើកើត និងដែលស្របច្បាប់ របៀបរៀបរយសាធារណៈ ឬ ទំនៀមទំលាប់ដ៏ល្អប្រពៃ។

មាត្រា៤:

កិច្ចសន្យា អាចធ្វើដោយផ្ទាល់មាត់ ឬជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។ ច្បាប់អាចកំណត់អោយមាន ទម្រង់មួយជាក់លាក់ក្នុងការធ្វើកិច្ចសន្យា។ កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលមិនបានធ្វើតាមទម្រង់ដែលច្បាប់បានកំណត់ ត្រូវទុកជាមោឃៈ លើកលែងតែមានបទប្បញ្ញត្តិនៃវិធានច្បាប់ណាមួយកំណត់ផ្ទុយពី នេះ។

កិច្ចសន្យាគ្រប់ប្រភេទ ស្តីពីប្រាក់ ឬ វត្ថុដែលមានចំនួន ឬមានតម្លៃលើសពីប្រាំពាន់រៀល ត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។

ផ្នែកទី៣: មោឃភាពនៃកិច្ចសន្យា

មាត្រា៥:

ត្រូវទុកជាមោឃៈដាច់ខាត :

- កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលមិនស្របនឹងច្បាប់ របៀបរៀបរយសាធារណៈ ឬទំនៀមទំលាប់ដ៏ល្អប្រពៃ។
- កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលមិនស្របនឹងផលប្រយោជន៍សង្គម ឬមិនស្របនឹងគោលការណ៍សីលធមិសង្គម។
- កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលមានតាវកាលិក " កម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា " មិនអាចធ្វើកើត។

មាត្រា៦:

អាចទុកជាមោឃៈបាន :

- កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលមិនកើតចេញពីការព្រមព្រៀងដោយពិតប្រាកដ ឬដោយសេរី។
- កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលកើតចេញពីបុគ្គលគ្មានសមត្ថភាព ចុះកិច្ចសន្យា។

មាត្រា៧:

មិនអាចចាត់ទុកថា មានការព្រមព្រៀងត្រឹមត្រូវទេ កាលណាការព្រមព្រៀងនោះធ្វើដោយការភ័ន្តច្រឡំ ដោយមានហឹង្សា ឬដោយការបន្លំបោកប្រាស់។

មាត្រា៨:

ការភ័ន្តច្រឡំនឹងទៅជាមូលហេតុមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាបាន បើមានការភ័ន្តច្រឡំទៅលើសារជាតិនៃរបស់ដែលជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា។

ការភ័ន្តច្រឡំទៅលើបុគ្គល មិនអាចចាត់ទុកជាមូលហេតុមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាបានឡើយលើកលែងតែបុគ្គលនោះ ជាមូលហេតុចម្បងនៃកិច្ចសន្យា។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៩:

ហឹង្សានឹងទៅជាមូលហេតុមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាបាន កាលណាហឹង្សានោះជាការគំរាមកំហែង បង្ខិតបង្ខំតាមផ្លូវកាយ ឬផ្លូវចិត្ត ប្រព្រឹត្តទៅលើភាគីណាមួយ ឬទៅលើប្តីប្រពន្ធ បុព្វញាតិ ឬបច្ឆាញាតិណាមួយរបស់ភាគីនោះ។

មាត្រា១០:

ការបន្លំបោកប្រាស់ជាមូលហេតុមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យា កាលណាមានឧបាយកល អំពើបញ្ឆោត អំពើបន្លំភូតភរប្រព្រឹត្តដោយភាគីណាមួយ ដែលជាហេតុបញ្ជាក់ច្បាស់ថា បើគ្មានកិច្ចកលទាំងនោះទេ ភាគីម្ខាងទៀតប្រាកដជាមិនធ្វើកិច្ចសន្យានោះឡើយ។

មាត្រា១១:

កាលណានៅពេលចុះកិច្ចសន្យា ភាគីណាមួយឆ្លៀតទាញយកប្រយោជន៍ពីស្ថានភាពរបស់ភាគីម្ខាងទៀត ធ្វើកិច្ចសន្យាដោយមានចំណេញច្រើនមិនសមស្របមកលើខ្លួន ភាគីរងគ្រោះអាចប្តឹង បដិសេធកិច្ចសន្យានោះបានជានិច្ច។

មាត្រា១២:

នៅពេលធ្វើកិច្ចសន្យា កាលណាមានភាពខុសគ្នា មិនសមស្របរវាងតម្លៃនៃតាវកាលិក និង តម្លៃតាវកាលិកតបវិញ ភាគីរងគ្រោះអាចប្តឹងបដិសេធកិច្ចសន្យាបាន ក្នុងលក្ខណៈដែលខ្លួនពុំដែលមានបំណងធ្វើអំណោយទេនោះ។

មាត្រា១៣:

ភាគីដែលដោះសា សំអាងថា ខ្លួនបានចុះកិច្ចសន្យាដោយមានការភ័ន្តច្រឡំ ដោយមានហឹង្សា ឬដោយមានការបន្លំបោកប្រាស់ ដើម្បីមិនអនុវត្តតាតព្វកិច្ចដែលកើតចេញពីកិច្ចសន្យានោះ ត្រូវជូនភស្តុតាងអំពីរឿងនេះ។

មាត្រា១៤:

ជនទាំងឡាយដែលមានអាយុគ្រប់ ១៨ឆ្នាំ អាចធ្វើកិច្ចសន្យាបានគ្រប់ពេលវេលា លើកលែងតែជនគំហាត់ដែលមានចែងក្នុងច្បាប់។

មាត្រា១៥:

អនីតិជនអាយុតិចជាង ១៨ឆ្នាំ មិនអាចធ្វើអោយកើតសិទ្ធិ ឬករណីកិច្ចនានា ជាពិសេសមិនអាចចុះកិច្ចសន្យាដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកអាណាព្យាបាលស្របច្បាប់របស់ខ្លួនបានឡើយ។

កិច្ចសន្យាដែលធ្វើដោយអនីតិជន គ្មានការយល់ព្រមជាបឋមពីអ្នកអាណាព្យាបាលស្របច្បាប់របស់ខ្លួន នឹងអាចយកទៅអនុវត្តបាន លុះត្រាតែអ្នកអាណាព្យាបាលស្របច្បាប់ឯកភាពលើកិច្ចសន្យានោះ ក្រោយពេលដែលអនីតិជន បានចុះកិច្ចសន្យានោះរួច។

ប៉ុន្តែចំពោះកិច្ចសន្យាទាំងឡាយណា ធ្វើដោយអនីតិជនសំរាប់បំពេញការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃនោះ មិនចាំបាច់មានការយល់ព្រមពីអ្នកអាណាព្យាបាលស្របច្បាប់នៃអនីតិជននោះឡើយ។

មាត្រា១៦:

គូសន្យានៃអសមត្ថជន មិនអាចដោះសា ដើម្បីគេចកែពីកាតព្វកិច្ចនៃកិច្ចសន្យា ដោយសំអាងថា រូបជនដែលចុះកិច្ចសន្យាជាមួយគ្នានឹងខ្លួននោះជាអសមត្ថជន បានឡើយ។

មាត្រា១៧:

កិច្ចសន្យាទាំងឡាយ ត្រូវមានកម្មវត្ថុជាវត្ថុស្ថិតក្នុងពាណិជ្ជកម្ម។ វត្ថុនោះត្រូវចែងអោយប្រាកដ ដោយឡែកពីគ្នា តាមប្រភេទ តាមបរិមាណ និងតាមគុណភាព។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

វត្ថុដែលនឹងមានក្នុងអនាគតកាល ក៏អាចជាកម្មវត្ថុនៃកិច្ចសន្យាបានដែរ។ ប៉ុន្តែ កិច្ចសន្យាលក់មរតកដែល មានម្ចាស់នៅរស់ពុំអាចធ្វើបានឡើយ ទោះបីម្ចាស់មរតកនោះយល់ព្រមផងក៏ដោយ។

មាត្រា១៨:

ជនគ្រប់រូប អាចនឹងប្តឹងសុំមោឃភាពដាច់ខាតនៃកិច្ចសន្យាដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ៥បាន គ្រប់ពេលវេលា។

មាត្រា១៩:

ក្នុងករណីមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យា បណ្តាលមកពីមូលហេតុអសមត្ថភាព ការភ័ន្តច្រឡំ ហិង្សា ឬការបន្លំបោកប្រាស់ ការសុំមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យានេះ អាចនឹងធ្វើបានដោយភាគីរងគ្រោះ ឬដោយជនទាំងឡាយណាដែលមានប្រយោជន៍ស្របច្បាប់ ក្នុងការសុំមោឃភាពនោះ។

ភាគីរងគ្រោះ ឬជនដែលមានប្រយោជន៍ស្របច្បាប់ក្នុងការសុំមោឃភាព ត្រូវអោយដំណឹងទៅភាគីម្ខាងទៀត។ ភាគីដែលទទួលដំណឹងត្រូវឆ្លើយតបជាបន្ទាន់។ ក្រោយពេលអោយដំណឹង ភាគីរងគ្រោះ ឬជនដែលមានប្រយោជន៍ស្របច្បាប់ក្នុងការសុំមោឃភាព អាចប្តឹងសុំមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យានោះ ក្នុងរយៈ ពេល១២ ខែយ៉ាងយូរ។

មាត្រា២០:

សិទ្ធិប្តឹងសុំមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យាដែលមានចែងក្នុងមាត្រា ១៩ ត្រូវរលត់ប្រសិនបើ ក្រោយពីពេលប្តឹងសុំមោឃភាពនោះមក ជនដែលមានសិទ្ធិប្តឹងនេះយល់ព្រមអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ឬសុំឈប់ប្តឹងវិញដោយលាយលក្ខណ៍អក្សរ អំពីមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យានោះ។

មាត្រា២១:

ក្នុងករណីមានមោឃភាពនៃកិច្ចសន្យា ស្ថានភាពដែលមាននៅមុនពេលចុះកិច្ចសន្យាត្រូវ មានឡើងវិញ។

ផ្នែកទី៤: អានុភាព និងការបកស្រាយនៃកិច្ចសន្យា

មាត្រា២២:

កិច្ចសន្យាទុកជាច្បាប់របស់គូភាគី។

កិច្ចសន្យា នឹងអាចកែប្រែបាន លុះត្រាតែមានការយល់ព្រមរបស់គូភាគី។ កិច្ចសន្យាត្រូវយកទៅអនុវត្ត ដោយសុចរិត និងតាមបំណងនៃគូភាគី។

កិច្ចសន្យាមានអានុភាពតែទៅលើភាគីនៃកិច្ចសន្យាតែប៉ុណ្ណោះ។

មាត្រា២៣:

កាលបើកិច្ចសន្យា ធ្វើឡើងដោយមានន័យមិនច្បាស់ កិច្ចសន្យានោះត្រូវបកស្រាយតាមទម្លាប់ប្រើ ឬតាមទំនៀមទំលាប់នៃកន្លែងដែល កិច្ចសន្យានោះបានធ្វើ កុំអោយតែការបកស្រាយ នោះផ្ទុយនឹងបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រឹត្យ-ច្បាប់នេះ។

ក្នុងករណីសង្ស័យ កិច្ចសន្យាត្រូវបានបកស្រាយជាប្រយោជន៍នៃភាគីកូនបំណុល។

មាត្រា២៤:

ភាគីកូនបំណុលនៃកិច្ចសន្យា មានកាតព្វកិច្ចសងដោយទ្រព្យសម្បត្តិជាចលនវត្ថុ និង អចលនវត្ថុ បច្ចុប្បន្ន និងអនាគត។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

ផ្នែកទី៥: អាជ្ញាយុកាលនៃកិច្ចសន្យា

មាត្រា២៥:

លើកលែងតែច្បាប់ចែងផ្សេងពីនេះ កាតព្វកិច្ចទាំងឡាយដែលកើតចេញពីកិច្ចសន្យាត្រូវផុតអាជ្ញាយុកាល កាលបើភាគីដើមបំណុលមិនប្តឹងទាមទារអោយអនុវត្តក្នុងអំឡុង ៥ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃ កំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា ឬបើគ្មានកំណត់ថ្ងៃទេត្រូវគិតពីថ្ងៃចុះកិច្ចសន្យា ។

មាត្រា២៦:

អាជ្ញាយុកាលត្រូវបានផ្អាកសិន កាលបើភាគីកូនបំណុលអវត្តមានពីលំនៅស្ថាន ហើយអវត្តមាននេះត្រូវបានរដ្ឋអំណាចមូលដ្ឋានបញ្ជាក់ត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ។

បណ្តឹងរបស់ភាគីដើមបំណុល ក៏ត្រូវផ្អាកអាជ្ញាយុកាលនៃកិច្ចសន្យាដែរ ។

មាត្រា២៧:

កូនបំណុល ឬអ្នកធានា អាចនឹងលើកយកអាជ្ញាយុកាលមកតវ៉ាបាន ។ បើកូនបំណុល ឬ អ្នកធានាពុំបានលើកយកអាជ្ញាយុកាលមកតវ៉ាទេ តុលាការប្រជាជនត្រូវលើកជួសសាមីខ្លួន ។

មាត្រា២៨:

ភាគីកូនបំណុល ឬអ្នកធានាដែលបានបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលផុតអាជ្ញាយុកាលរួចទៅហើយ ពុំអាចទាមទារយកចំនួនទឹកប្រាក់ ឬតំលៃនោះមកវិញបានឡើយ ។

ផ្នែកទី៦: ការអនុវត្តកិច្ចសន្យា

មាត្រា២៩:

កាតព្វកិច្ចទាំងឡាយដែលមានចែងក្នុងកិច្ចសន្យាត្រូវតែអនុវត្តយ៉ាងទៀងទាត់ និង ត្រឹមត្រូវ ជាពិសេសអំពីបរិមាណ គុណភាពទីកន្លែង និង រយៈពេល កំណត់ ។

មាត្រា៣០:

ភាគីនីមួយៗ នៃកិច្ចសន្យាគឺ :

- កូនបំណុលចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលខ្លួនត្រូវធ្វើ
- ដើមបំណុលចំពោះកាតព្វកិច្ចដែលខ្លួនត្រូវទារ

មាត្រា៣១:

ភាគីដើមបំណុលមិនអាចត្រូវបានបង្ខំ :

- អោយទទួលយកវត្ថុផ្សេងពីវត្ថុដែលខ្លួនបាននោះឡើយ ថ្វីត្បិតតែតម្លៃនៃវត្ថុបង្ខំអោយយកនោះស្មើ ឬលើសតំលៃនៃវត្ថុដែលខ្លួនត្រូវបាន ។
- អោយព្រមទទួលយកការអនុវត្តមួយផ្នែកនៃកិច្ចសន្យា ។ ប៉ុន្តែដោយយោលទៅលើស្មារតីសុវិត និង ស្ថានភាពក្រលំបាករបស់ភាគីកូនបំណុល តុលាការប្រជាជនអាចអោយបន្តរយៈពេលអនុវត្តន៏ និង បង្គាប់ អោយបង្អស់បណ្តឹងសិន ។ ក្នុងករណីពិសេសនេះ សេចក្តីសំរេចត្រូវតែដាក់មូលហេតុអោយបានច្បាស់លាស់ ហើយតុលាការប្រជាជនត្រូវប្រើប្រាស់អំណាចនេះដោយប្រុងប្រយ័ត្នបំផុត ។

មាត្រា៣២:

ការអនុវត្តកិច្ចសន្យា ត្រូវប្រព្រឹត្តទៅនៅលំនៅឋានរបស់កូនបំណុលក្នុងករណីដែលកិច្ចសន្យាពុំបានកំណត់កន្លែងផ្សេងទៀត ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៣៣:

ក្នុងករណីគ្មានកំណត់រយៈពេលដើម្បីអនុវត្តន៏កិច្ចសន្យា កូនបំណុលអាចសង ឬផ្តល់នៅពេលណាក៏បាន ហើយដើមបំណុលក៏អាចទារនៅពេលណាក៏បាន។

ជំពូកទី២: អំពីកិច្ចសន្យាមួយចំនួន ដែលប្រើញឹកញាប់

ផ្នែកទី១: ការលក់

មាត្រា៣៤:

ការលក់ ជាកិច្ចសន្យាមួយដែលបុគ្គលម្នាក់មានកាតព្វកិច្ចផ្ទេរកម្មសិទ្ធិនៃវត្ថុមួយ សិទ្ធិណាមួយអោយទៅបុគ្គលម្នាក់ទៀត ដែលមានកាតព្វកិច្ចត្រូវប្រគល់ប្រាក់ថ្លៃវត្ថុ ឬសិទ្ធិនោះមកវិញ។

មាត្រា៣៥:

ត្រូវទុកជាមោឃ: :

- ការលក់វត្ថុរបស់អ្នកដទៃ
- ការលក់វត្ថុពីប្តីអោយទៅប្រពន្ធ ឬពីប្រពន្ធអោយទៅប្តី
- ការលក់វត្ថុអវិភាគ "ដែលបំបែកពីគ្នាមិនបាន" ដោយសហកម្មសិទ្ធិករម្នាក់ដោយគ្មានបានទទួលការ ព្រមព្រៀងពីសហកម្មសិទ្ធិករឯទៀត។

១- កាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកលក់ :

មាត្រា៣៦:

អ្នកលក់ត្រូវរក្សាវត្ថុអោយបានល្អរហូតដល់ថ្ងៃកំណត់ ដើម្បីអាចបានអនុវត្តកាតព្វកិច្ច របស់ខ្លួនដែលត្រូវប្រគល់វត្ថុនោះ។

មាត្រា៣៧:

អ្នកលក់ត្រូវចៀសវាងកុំផ្លាស់ប្តូរកែប្រែវត្ថុតាមរបៀបណាក៏ដោយ ចាប់តាំងពីថ្ងៃលក់ រហូតដល់ថ្ងៃប្រគល់វត្ថុ។

មាត្រា៣៨:

អ្នកលក់ត្រូវទទួលខុសត្រូវអំពីការអន្តរាយ ដែលបណ្តាលឡើងដល់វត្ថុនោះរហូតដល់ថ្ងៃ ដែលត្រូវប្រគល់។ ការលក់អាចរំលាយចោលបាន ប្រសិនបើវត្ថុដែលលក់នោះបាត់ ឬខូចខាតច្រើនមុនពេលប្រគល់ ឬក្នុងករណីដែលអ្នកលក់រកវត្ថុដូចគ្នាមកជំនួសមិនបាន។ ប្រសិនបើការលក់ត្រូវរំលាយចោល អ្នកលក់ត្រូវបង់ជំងឺចិត្តអោយអ្នកទិញចំពោះការបាត់វត្ថុ ឬការខូចខាតវត្ថុបណ្តាលមកពីកំហុស របស់អ្នកលក់។

មាត្រា៣៩:

អ្នកលក់ត្រូវប្រាប់អ្នកទំនិញនូវគុណភាពជាសារវ័ន្តនៃវត្ថុ ព្រមទាំងស្ថានភាពទាំងឡាយសំខាន់ៗ ទាក់ទងនឹងវត្ថុនោះ ជាពិសេសប្រាប់អំពីសិទ្ធិដែលអ្នកដទៃមានលើវត្ថុនោះ ឬអំពីបន្ទុកដែលមានលើវត្ថុនោះ។ ម្យ៉ាងទៀតអ្នកលក់ក៏ត្រូវប្រគល់ដល់ដៃអ្នកទិញនូវឯកសារទាំងឡាយទាក់ទងនឹងស្ថានភាពទាំងនោះ។

មាត្រា៤០:

អ្នកលក់ត្រូវប្រគល់ពុំមែនតែវត្ថុដើមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវប្រគល់ផល ឬវត្ថុវាយរងទាក់ទង នឹងវត្ថុដើមទៀតផង។

ក្នុងរឿងលក់អចលនវត្ថុ ការប្រគល់ប័ណ្ណនៃអចលនវត្ថុ ទុកជាការប្រគល់អចលនវត្ថុដោយត្រឹមត្រូវ។ ប្រាក់ចំណាយក្នុងការប្រគល់វត្ថុត្រូវធ្លាក់មកលើអ្នកលក់ ប្រសិនបើគ្មានចែងផ្សេងពីនេះនៅក្នុងកិច្ចសន្យា លក់ទេនោះ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៤១:

ចំពោះអចលនវត្ថុ ការផ្ទេរសិទ្ធិរបស់អ្នកលក់អោយទៅអ្នកទិញ ទុកជាត្រឹមត្រូវបាន លុះត្រាតែសំបុត្រលក់នោះមានសេចក្តីបញ្ជាក់ និងប្រថាប់ត្រា។ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលសំបុត្រនោះមានសេចក្តី បញ្ជាក់ និងប្រថាប់ត្រា តតិយជនជំទាស់លែងបាន។

ចំពោះចលនវត្ថុការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិទុកជាត្រឹមត្រូវបាន ហើយតតិយជនក៏ជំទាស់លែងបាន ចាប់តាំងពីពេល ដែលប្រគល់វត្ថុនោះដល់ដៃអ្នកទិញ លើកលែងតែការលក់ត្រូវធ្វើជាសំបុត្រមានសេចក្តីបញ្ជាក់។ ក្នុងករណីខាងក្រោយនេះ តតិយជនជំទាស់លែងបាន ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលសំបុត្រនោះមានសេចក្តីបញ្ជាក់។

មាត្រា៤២:

អ្នកលក់ពុំទទួលខុសត្រូវចំពោះវិការៈដែលមើលឃើញពីក្រៅទេ ប៉ុន្តែត្រូវទទួលខុសត្រូវ ចំពោះវិការៈដ៏កំបាំងដែលមានមុនពេលលក់។

បើអ្នកទិញមានភស្តុតាងថា វិការៈនោះមានមុនពេលលក់អ្នកទិញអាចទាមទារអោយរំលាយការលក់នោះចោល ឬក៏បន្ថយថ្លៃបាន។ ទោះនឹងលែងទិញក្តី ទោះនឹងទាមទារអោយបន្ថយថ្លៃក្តី អ្នកទិញត្រូវតវ៉ាក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំចាប់ពីថ្ងៃប្រគល់វត្ថុ។ បើសិនមិនតវ៉ាក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំនេះទេ ការនៅស្ងៀមរបស់ខ្លួនទុកដូចជាការយល់ព្រម។

មាត្រា៤៣:

អ្នកលក់ត្រូវធានាដល់អ្នកទិញ ចំពោះការរំខានណាដែលតតិយជនគំរាមថា នឹងប្តឹងអោយដកហូតវត្ថុពីអ្នកទិញ។ សេចក្តីគំរាមថា ប្តឹងអោយដកហូតនោះកើតឡើងក្នុងគ្រាដែលតតិយជនទាមទារ អោយអ្នកទិញទទួលស្គាល់សិទ្ធិរបស់ខ្លួនលើវត្ថុនោះ។

មាត្រា៤៤:

ខណៈណាមានតតិយជនគំរាមថា នឹងប្តឹងអោយដកហូត អ្នកទិញអាចទៅហៅអ្នកលក់ អោយមកធានារ៉ាប់រងភ្លាមបាន។ ខណៈនោះអ្នកលក់ត្រូវបញ្ចេញប័ណ្ណរបស់ខ្លួនប្រើគ្រប់មធ្យោបាយ ដើម្បីអោយតតិយជនលែងប្តឹងទៅវិញ ឬក៏អោយបានឈ្នះតតិយជននោះតាមអំណាចសាលក្រមរបស់ តុលាការ។

មាត្រា៤៥:

បើអ្នកលក់ដែលអ្នកទិញបានហៅមកអោយធានារ៉ាប់រងជួសខ្លួន រំងាប់សេចក្តីដែលតតិយជនប្រកាន់នោះបាន អ្នកទិញមិនត្រូវបានជំងឺចិត្តអ្វីឡើយ។

បើអ្នកលក់រំងាប់សេចក្តីរំខាននោះមិនបានទេ ការប្តឹងផ្តល់ក៏ត្រូវប្រព្រឹត្តទៅតាមដំណើរ។

មាត្រា៤៦:

បើតុលាការកាត់សេចក្តីអោយដកហូតវត្ថុ អ្នកលក់ត្រូវបង្វិលថ្លៃទាំងអស់ដែលខ្លួនបានទទួលអោយអ្នកទិញវិញ។ ម្យ៉ាងទៀតអ្នកលក់ត្រូវចេញជំងឺចិត្តផង នៅក្នុងជំងឺចិត្តនោះត្រូវគិតប្រាក់បង់ខាតក្នុងការធ្វើកិច្ចសន្យា និង ប្រាក់ចំណាយផ្សេងៗដែលអ្នកទិញគិតបញ្ចូលទៅក្នុងវត្ថុនោះ តាំងពីថ្ងៃលក់មក។

មាត្រា៤៧:

បើអ្នកលក់ស្លាប់ កាតព្វកិច្ចនៃការទទួលរ៉ាប់រងត្រូវធ្លាក់ទៅលើទាយាទទាំងអស់នៃអ្នក លក់។

មាត្រា៤៨:

បើវត្ថុដែលលក់នោះ បានមកដោយអំពើល្មើសជាបទឧក្រិដ្ឋ ឬជាបទល្មើសមធ្យម អ្នកទិញ កាលបើដឹងហើយ អាចនឹងទាមទារអោយរំលាយការលក់នោះវិញបាន ទោះបីគ្មានតតិយជនណាគំរាមកំហែងដកហូតវត្ថុនោះវិញក៏ដោយ។

កិច្ចសន្យាដែលផ្ទុយពីសេចក្តីនេះ ត្រូវទុកជាមោឃៈ។

មាត្រា៤៩:

ប្រសិនបើវត្ថុដដែល ហើយលក់អោយច្រើននាក់ត១គ្នា អ្នកទិញក្រោយបង្អស់ត្រូវហៅអ្នក ដែលលក់អោយខ្លួនមកធានារ៉ាប់រង។ អ្នកលក់នេះនឹងប្រកាន់អ្នកដែលលក់អោយខ្លួនត១គ្នាទៅទៀតតាម ត្រូវការ។

២- កាតព្វកិច្ចនៃអ្នកទិញ

មាត្រា៥០:

អ្នកទិញត្រូវប្រគល់ប្រាក់នៅថ្ងៃ និងនៅទីកន្លែងដែលបានកំណត់។ ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាពុំមានកំណត់ទីកន្លែង និងថ្ងៃដែលត្រូវប្រគល់ប្រាក់ទេ ត្រូវសន្មតថា ការប្រគល់ប្រាក់ត្រូវធ្វើនៅទីកន្លែង និងនៅពេលដែលប្រគល់វត្ថុ។

មាត្រា៥១:

កិច្ចសន្យាអាចតម្រូវអោយអ្នកទិញបង់ការប្រាក់នៃតម្លៃវត្ថុ ក្នុងករណីមានការប្រគល់យឺតយ៉ាវ។ អត្រានៃការប្រាក់នោះ មិនអាចគិតអោយលើសពី ៥ ភាគរយក្នុងមួយឆ្នាំ។

ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាមិនកំណត់អំពីការប្រាក់ទេ អ្នកទិញត្រូវចេញតែថ្លៃវត្ថុដែលចុះក្នុងកិច្ចសន្យា ប៉ុន្តែក្នុងករណីដែលវត្ថុនោះបង្កើតជាផល ឬជាផលទុន ការប្រាក់ត្រូវគិតតាមអត្រាដែលច្បាប់កំណត់។

មាត្រា៥២:

បើអ្នកទិញបានទទួលវត្ថុហើយ ហើយមានគេប្រកាន់ថានឹងប្តឹងអោយដកហូតវត្ថុនោះវិញ អ្នកទិញអាចមិនទាន់បង់ថ្លៃវត្ថុនោះបាន។ អ្នកទិញត្រូវប្រគល់ថ្លៃវត្ថុនោះទៅអោយអ្នកលក់កាលណាការរំខានបានត្រូវរំងាប់វិញហើយ។

មាត្រា៥៣:

ដរាបណាអ្នកទិញមិនទាន់ចេញថ្លៃអោយ ដរាបនោះអ្នកលក់មានសិទ្ធិឃុំវត្ថុនោះទុក ដែរ។

មាត្រា៥៤:

បើដល់ថ្ងៃសន្មតហើយ អ្នកទិញមិនបានបង់ថ្លៃ អ្នកលក់អាចសុំរំលាយការលក់នោះវិញបាន ប្រសិនបើអ្នកលក់មិនចង់ប្តឹងទារថ្លៃនោះទេ។

ដរាបណាភាគខ្លះនៃថ្លៃមិនទាន់សងអស់ ដរាបនោះអ្នកលក់អាចសុំរំលាយការលក់បាន។

មាត្រា៥៥:

ការរំលាយការលក់ តម្រូវអោយភាគីទាំងសងខាងនៃកាតព្វកិច្ចបង្វិលរបស់ដែលខ្លួនបាន ទទួលអោយគ្នាវិញ។

អ្នកទិញត្រូវបង្វិលវត្ថុព្រមទាំងផល ឬផលទុនដែលខ្លួនបានយក។

អ្នកលក់ត្រូវសងទៅអ្នកទិញវិញនូវប្រាក់ដែលអ្នកទិញបានចេញក្នុងថ្លៃវត្ថុ ហើយត្រូវគិតការប្រាក់តាមអត្រាដែលច្បាប់កំណត់ តាំងពីថ្ងៃដែលបានសងថ្លៃមួយលើក១។

ផ្នែកទី២: ការខ្ចីមានការប្រាក់

មាត្រា៥៦:

ការខ្ចីមានការប្រាក់ ជាកិច្ចសន្យាដែលបុគ្គលម្នាក់ប្រគល់ប្រាក់អោយទៅបុគ្គលម្នាក់ទៀត ហើយបុគ្គលក្រោយនេះមានកាតព្វកិច្ចសងវិញ ដោយមានតំឡើងទឹកប្រាក់ទៅតាមពេលវេលានៃកិច្ចសន្យា។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៥៧:

កិច្ចសន្យាត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។ កិច្ចសន្យាត្រូវកំណត់អោយច្បាស់អំពីឈ្មោះ ទីលំនៅរបស់គូភាគី ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលខ្ចី ចំនួនការប្រាក់ រយៈពេលខ្ចី និងថ្ងៃសងវិញ។ កូនបំណុលត្រូវ ចុះហត្ថលេខា លើកិច្ចសន្យានោះ។

មាត្រា៥៨:

បើកិច្ចសន្យាមិនកំណត់ថ្ងៃសង និងមិនកំណត់ការប្រាក់ទេនោះ សន្មតថា គូភាគីព្រមព្រៀងចុះកិច្ចសន្យាសំរាប់រយៈពេលមួយឆ្នាំ ដោយគ្មានការប្រាក់។

មាត្រា៥៩:

នឹងអាចអោយយកការប្រាក់នៃប្រាក់ខ្ចីបាន លុះត្រាតែមានការព្រមព្រៀងនៃគូភាគីក្នុងកិច្ចសន្យា។ អត្រានៃការប្រាក់មិនត្រូវអោយលើសពី ៥ ភាគរយ ក្នុងមួយឆ្នាំ លើកលែងតែមានបទប្បញ្ញត្តិចែងផ្ទុយពីនេះ។

មាត្រា៦០:

ការប្រាក់ដែលអ្នកអោយខ្ចីបានយកលើសរបូតមកក្នុងពេលដែលជំពាក់ ត្រូវកាត់ដាក់ជា សំណងប្រាក់ដើម។

បើអ្នកខ្ចីបានសងលើសពីប្រាក់ដើម និងការប្រាក់តាមច្បាប់កំណត់ អ្នកអោយខ្ចីនឹងត្រូវបង្វិលអោយសង ប្រាក់ដែលខ្លួនបានយកលើស ខុសច្បាប់នោះទៅអ្នកខ្ចីវិញ ព្រមទាំងតម្រូវអោយបង់ការប្រាក់ផង គិតពីថ្ងៃដែលបានសង។ ក្នុងករណីនេះអ្នកអោយខ្ចីត្រូវជាប់ចោទតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌជាធរមានថែមទៀត។

មាត្រា៦១:

ការប្តឹងទារប្រាក់មុនពេលផុតកំណត់នៃកិច្ចសន្យា មិនអាចធ្វើបានទេ។ ប៉ុន្តែបើអ្នកជំពាក់បំណុលស្លាប់ ប្រាក់ដែលជំពាក់នោះតម្រូវអោយទារភ្លាមបាន ហើយទាយាទនៃអ្នកស្លាប់ត្រូវកាត់មរតក សងជាមុនសិន រួចសឹមចែកមរតកជាក្រោយ។

មាត្រា៦២:

ដើមបំណុលត្រូវប្រគល់សំបុត្រជំពាក់ ឬសំបុត្របញ្ជាក់អំពីការសងប្រាក់អោយកូនបំណុល នៅពេលកូនបំណុលសងប្រាក់ទៅខ្លួន។

មាត្រា៦៣:

ការខ្ចីមានការប្រាក់ លើទ្រព្យសម្បត្តិចលនវត្ថុឯទៀត ត្រូវប្រតិបត្តិតាមបទប្បញ្ញត្តិកំណត់ សំរាប់ការខ្ចីប្រាក់ដែរ។

ផ្នែកទី៣: ការបញ្ចាំចលនវត្ថុ

មាត្រា៦៤:

ការបញ្ចាំចលនវត្ថុ ជាកិច្ចសន្យាដែលកូនបំណុលយកទ្រព្យសម្បត្តិចលនវត្ថុរបស់ខ្លួនទៅ ទុកនៅដៃដើមបំណុល ដើម្បីធានាសំណងបំណុល។

ដើមបំណុលដែលមានចលនវត្ថុនៅក្នុងដៃ មានសិទ្ធិយកប្រាក់សំណងដែលបានមកពីការលក់ចលនវត្ថុ បញ្ចាំមុនដើមបំណុលឯទៀត។

មាត្រា៦៥:

កិច្ចសន្យាបញ្ចាំចលនវត្ថុ ត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ។ ទ្រព្យដាក់ធានាត្រូវបានប្រគល់ដល់ដៃនៃដើមបំណុល ទើបកិច្ចសន្យានោះទុកជាបានការ។

កិច្ចសន្យាត្រូវកំណត់ចំនួនទឹកប្រាក់ដែលជំពាក់ និងវត្ថុដែលបញ្ចាំអោយច្បាស់លាស់។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

បើកិច្ចសន្យាមិនកំណត់ថា ត្រូវមានការប្រាក់ទេ មិនកំណត់ពេលវេលាដែលត្រូវសងទេ បំណុលនោះត្រូវទុកជាអោយខ្ចីដោយឥតយកការប្រាក់ក្នុង កំណត់១ ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃដែលចុះកិច្ចសន្យានោះ ។

មាត្រា៦៦:

ដើមបំណុលគ្មានសិទ្ធិចាត់ចែងវត្ថុបញ្ចាំតាមអំពើចិត្តរបស់ខ្លួនបានទេ ។ ដើមបំណុលមានករណីកិច្ចទុកវត្ថុនោះអោយគង់វង់ និងថែរក្សាអោយបានល្អ ។ ក្នុងករណីដែលវត្ថុបញ្ចាំនោះត្រូវខូចខាត ឬបាត់បង់បណ្តាលមកពីកំហុសរបស់ខ្លួន ដើមបំណុលត្រូវជួសជុលសំណងវត្ថុបញ្ចាំនោះ ។

មាត្រា៦៧:

ប្រសិនបើគ្មានកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរច្បាស់លាស់ទេ ដើមបំណុលមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតអោយយកវត្ថុបញ្ចាំនោះទៅប្រើប្រាស់ ឬទាញយកផលប្រយោជន៍ពីវត្ថុបញ្ចាំនោះបានទេ ។ ប៉ុន្តែ ដើមបំណុលត្រូវបានអនុញ្ញាតអោយទទួលយកផលធម្មជាតិនៃវត្ថុបញ្ចាំនោះបាន ។ ផលនោះ ទុកជាអាទិ៍សំរាប់ចំណាយចាំបាច់ទាំងឡាយ ។

ប្រសិនបើដើមបំណុលប្រើវត្ថុបញ្ចាំនោះដោយរំលោភលើកិច្ចសន្យា កូនបំណុលអាចប្តឹងសុំដកវត្ថុបញ្ចាំមក វិញបាន ។

មាត្រា៦៨:

ប្រសិនបើដើមបំណុលចាត់ចែងចំណាយវត្ថុបញ្ចាំដោយគ្មានបានទទួលការព្រមព្រៀងជាមុន ពីកូនបំណុល នោះដើមបំណុលនឹងត្រូវជាប់ចោទតាមបទប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌជាធរមាន ។

មាត្រា៦៩:

កាលណាដល់ថ្ងៃកំណត់ ហើយសំណងក៏ត្រូវបានប្រគល់អោយគ្រប់ចំនួនរួចស្រេចនោះដើម បំណុលត្រូវប្រគល់វត្ថុបញ្ចាំទៅម្ចាស់ដើមវិញ ។ បើកូនបំណុលមិនទាន់សងគ្រប់ចំនួនទេ ដើមបំណុលនឹង រក្សាទុកវត្ថុដែលបញ្ចាំនោះសិនបាន ។

មាត្រា៧០:

ប្រសិនបើដល់ថ្ងៃកំណត់ ហើយកូនបំណុលមិនលោះ ដើមបំណុលអាចទាមទារតាមរយៈតុលាការប្រជាជនអោយលក់វត្ថុបញ្ចាំ ។ ប្រាក់ដែល បានមកពីការលក់ ត្រូវសងទៅដើមបំណុលដែលបានទទួលបញ្ចាំវត្ថុនោះ ។ ប្រាក់សល់ពីនោះត្រូវប្រគល់អោយកូនបំណុល ឬដើមបំណុលឯទៀតដែលមានបំណុលដល់កំណត់ត្រូវសង ។

បើប្រាក់ថ្លៃលក់វត្ថុនោះមិនគ្រប់គ្រាន់នឹងសងបំណុលដែលបញ្ចាំវត្ថុនោះទេ កូនបំណុលត្រូវនៅជំពាក់ បំណុលដែលនៅសល់តទៅទៀត ។

មាត្រា៧១:

ត្រូវទុកជាមោឃៈ កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលកំណត់អោយដើមបំណុលទៅជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិនៃវត្ថុបញ្ចាំក្នុងករណីដែលកូនបំណុល បានបំពេញកាតព្វកិច្ច ។

ផ្នែកទី៤: កិច្ចសន្យាសហគ្រាស

មាត្រា៧២:

កិច្ចសន្យាសហគ្រាស ជាកិច្ចសន្យាដែលបុគ្គលមួយទទួលបន្ទុកធ្វើការងារអ្វីមួយអោយបុគ្គលមួយទៀត ដោយយកថ្លៃសមស្របនឹងទំហំនៃការងារនោះ ។

មាត្រា៧៣:

ប្រសិនបើថ្លៃការងារមិនបានកំណត់ក្នុងកិច្ចសន្យា តុលាការត្រូវវិនិច្ឆ័យកំណត់ថ្លៃទៅតាមទំលាប់នៃកន្លែងធ្វើការនោះ ។

មាត្រា៧៤:

ការងារត្រូវធ្វើអោយត្រឹមត្រូវតាមកិច្ចសន្យា ។ បើការងារដែលបានធ្វើនោះមិនត្រូវតាម កំណត់ដែលមានចែងក្នុងកិច្ចសន្យាទេ អ្នកជួលអាច :

ក- ឬមួយមិនព្រមទទួលការងារនោះ ហើយក្នុងករណីនេះកិច្ចសន្យាអាចរំលាយបានដោយតម្រូវអោយទទួលធ្វើ បង់ជម្ងឺចិត្ត និងសងសំណង បង់ខាតផ្សេងៗ ប្រសិនបើមានទៅអោយអ្នកជួល ។

ខ- ឬមួយតម្រូវអោយធ្វើការកែប្រែចាំបាច់ក្នុងរយៈពេលកំណត់តាមការព្រមព្រៀងនៃគូភាគី ដោយអ្នកទទួលធ្វើចេញប្រាក់ផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីសំរួលតាមការកំណត់នៃកិច្ចសន្យាវិញ ។

គ- ឬមួយព្រមទទួលយកការងារនោះ ដោយបញ្ចុះថ្លៃ ។

មាត្រា៧៥:

ប្រសិនបើកិច្ចសន្យាកំណត់រយៈពេលដែលការងារត្រូវតែធ្វើអោយហើយក្នុងពេលណាមួយ ហើយបើការងារនោះធ្វើមិនហើយតាមពេលកំណត់ កិច្ចសន្យាអាចលុបចោលវិញដោយពុំទាន់គិតដល់ជម្ងឺ ចិត្តដែលអ្នកជួលអាចទាមទារបាន ។

ប៉ុន្តែប្រសិនបើការយឺតយ៉ាវបណ្តាលមកពីករណីប្រធានសក្តិនោះអ្នកជួលពុំអាចទាមទារជម្ងឺចិត្តបានឡើយ ។

មាត្រា៧៦:

ប្រសិនបើអ្នកជួលបានសន្យាថា នឹងបើកប្រាក់អោយមុនខ្លះ ឬវត្ថុធាតុដើមខ្លះអោយទាន់ពេលវេលា ហើយមិនបានបំពេញកាតព្វកិច្ចតាមកិច្ចសន្យា នោះអ្នកជួលពុំអាចលើកយកការយឺតយ៉ាវក្នុង ការអនុវត្តការងារមកសំអាង ដើម្បីបញ្ឈប់កិច្ចសន្យានោះបានឡើយ ។

អ្នកទទួលធ្វើអាចសំអាងលើការខាតពេលវេលារង់ចាំសំភារៈយូរ ដើម្បីលុបកិច្ចសន្យា ។ ក្នុងករណីនេះ អ្នកទទួលធ្វើត្រូវបានទទួលឈ្នួលសមស្របតាមការងារដែលខ្លួនបានធ្វើហើយ ។

មាត្រា៧៧:

អ្នកជួលអាចលុបចោលកិច្ចសន្យាបានជានិច្ច នៅមុនពេលការងារធ្វើហើយជាស្ថាពរ ប៉ុន្តែត្រូវគិតថ្លៃការងារដែលបានធ្វើ គិតចំណាយផ្សេងៗ និងជម្ងឺចិត្តទៅអោយអ្នកទទួលធ្វើ ។

មាត្រា៧៨:

បើការងារត្រូវអន្តរាយមុនពេលធ្វើរួច ដោយកុំហុសនៃអ្នកទទួលធ្វើ ហើយអ្នកជួលបានបើកប្រាក់អោយមុន និងផ្តល់វត្ថុធាតុដើមអោយទៀត នោះអ្នកជួលមានសិទ្ធិទារសំណងស្មើនឹងការជួសជុលអន្តរាយបណ្តាលមកពីការបាត់វត្ថុ និងចំណាយផ្សេងៗដែលខ្លួនបានចាយក្នុងការជួលធ្វើនោះ ។

ប៉ុន្តែ បើការខូចខាតបណ្តាលមកពីករណីប្រធានសក្តិ ភាគីនៃកិច្ចសន្យាត្រូវទទួលផលវិបាក ដោយពុំអាចប្តឹង ទាមទារពីគ្នាបានឡើយ ។

មាត្រា៧៩:

អ្នកទទួលធ្វើការងារ ត្រូវទទួលខុសត្រូវខាងបទរដ្ឋប្បវេណី ចំពោះជនដែលខ្លួនប្រើអោយធ្វើការងារនោះ ។

មាត្រា៨០:

កាលបើការងារសំរេចបានហើយ អ្នកទទួលធ្វើអាចទារថ្លៃនៅពេលប្រគល់ការងារបាន ។

ការប្រគល់ថ្លៃការងារ ទុកជាការព្រមទទួលយកការងារដែលធ្វើរួច ។

មាត្រា៨១:

កាលបើក្រោយពីបានប្រគល់ការងារមក គុណវិបត្តិ ឬវិការៈដ៏កំបាំងណាមួយបានផុសឡើង បណ្តាលមកពីកំហុសនៃអ្នកទទួលធ្វើក្នុងពេលដែលធ្វើការងារនោះ កិច្ចសន្យាត្រូវរំលាយចោល ឬត្រូវបង្ហិលថ្លៃឈ្នួលខ្លះមកអោយអ្នកជួលវិញ ឬក៏ការងារនោះត្រូវជួសជុលដោយបង់ខាតលើអ្នកទទួលធ្វើ ។

អ្នកជួលអាចប្តឹងបានតែក្នុងករណីដែលវិការៈនោះលេចឡើង ក្នុងរយៈពេលដែលអ្នកទទួលធ្វើរ៉ាប់រងទទួលខុសត្រូវដូចមានចែងក្នុងកិច្ចសន្យា ។ បើគ្មានចែងអំពីរយៈពេលរ៉ាប់រងទទួលខុសត្រូវក្នុងកិច្ចសន្យាទេ អ្នកជួលអាចប្តឹងបានក្នុងរយៈពេលបីឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃដែលបានទទួលការងារនោះមក ។

មាត្រា៨២:

ចំពោះរូបវន្តបុគ្គល បើអ្នកទទួលធ្វើស្លាប់ កិច្ចសន្យានោះត្រូវរលាយ ។

ផ្នែកទី៥: កិច្ចសន្យាដឹកជញ្ជូន

មាត្រា៨៣:

កិច្ចសន្យាដឹកជញ្ជូន ជាកិច្ចសន្យាដែលអ្នកដឹកជញ្ជូនសន្យាដឹកអ្នកដំណើរ សំភារៈវត្ថុ ឬទំនិញ ពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយទៀត ដោយយកថ្លៃតាមការព្រមព្រៀង ឬតាមថ្លៃកំណត់របស់រដ្ឋ ។

មាត្រា៨៤:

កាលណាអ្នកដឹកជញ្ជូនយឺតយ៉ាវក្នុងការប្រគល់យានដឹកជញ្ជូន អ្នកបញ្ជូនមានសិទ្ធិ បញ្ឈប់កិច្ចសន្យា ហើយតម្រូវ :

- អោយសងប្រាក់ចំណាយក្នុងការលើកដាក់ និងប្រាក់ដែលបានបង់រួចហើយទៅអោយអ្នកដឹកជញ្ជូន ផ្សេងទៀត ។
- អោយសងជួសជុលអន្តរាយបណ្តាលមកពីការយឺតយ៉ាវ "ករណីបាត់ឬខូចភារៈវត្ថុ ឬទំនិញដែលត្រូវដឹកជញ្ជូន ឬការចុះតម្លៃបណ្តាលមកពីការយឺតយ៉ាវ" ។

មាត្រា៨៥:

កាលណាអ្នកបញ្ជូនយឺតយ៉ាវក្នុងការលើកដាក់ភារៈវត្ថុ ឬទំនិញអ្នកដឹកជញ្ជូនមានសិទ្ធិតំរូវ អោយជួសជុលការបង់ខាត និងបញ្ឈប់កិច្ចសន្យា ។

មាត្រា៨៦:

អ្នកដឹកជញ្ជូន ត្រូវទទួលខុសត្រូវអំពីការបាត់បង់ ឬការខូចខាតលើវត្ថុដឹកជញ្ជូន ។ អ្នកដឹកជញ្ជូនក៏ត្រូវទទួលខុសត្រូវអំពីគ្រោះថ្នាក់ដែល បណ្តាលឡើងដល់អ្នកដំណើរ ក្នុងពេលដែលខ្លួនដឹកជញ្ជូនដែរ ។

អ្នកដឹកជញ្ជូន ត្រូវបានរួចខ្លួនពីការទទួលខុសត្រូវខាងលើ ក្នុងករណីប្រធានសក្តិ ឬក្នុងករណីអ្នកដំណើរ ត្រូវរងគ្រោះ ដោយមកពីការធ្វេសប្រហែសរបស់ខ្លួន ។

បើសំភារៈវត្ថុ ឬទំនិញដែលត្រូវគេប្រគល់អោយដឹកជញ្ជូនអន្តរាយដោយចោរកម្ម អ្នកដឹកជញ្ជូនត្រូវជួសជុលសំណង់នៃភារៈវត្ថុ ឬទំនិញនេះ ។

មាត្រា៨៧:

អ្នកដឹកជញ្ជូនត្រូវធានាអំពីការខូចខាតលើវត្ថុ ប្រសិនបើការខូចខាតនោះមិនមែនបណ្តាលមកពីករណីប្រធានសក្តិ ឬវិបត្តិផ្ទាល់នៃវត្ថុនោះ ។ អ្នកដឹកជញ្ជូនត្រូវទទួលខុសត្រូវជាពិសេសចំពោះការបាត់បង់ ឬ ការខូចខាត បណ្តាលមកពីការយឺតយ៉ាវដោយគ្មានមូលហេតុសមស្រប នៅពេលដឹកជញ្ជូន ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា៨៨:

បណ្ដឹងសុំជួសជុលការខូចខាត ត្រូវធ្វើក្នុងរយៈពេល ១ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃដែលម្ចាស់របស់បានដឹងថាបាត់ ឬខូចខាត ឬគិតពីថ្ងៃដែលអ្នកដំណើរបានទទួលរងគ្រោះ។

ផ្នែកទី៦: កិច្ចសន្យានៃការផ្ញើទុក :

មាត្រា៨៩:

កិច្ចសន្យានៃការផ្ញើទុកជាកិច្ចសន្យាដែលជនម្នាក់ផ្ញើចលនវត្ថុណាមួយ នឹងជនម្នាក់ទៀត អោយរក្សាទុកដោយឥតយកឈ្នួលឬយកឈ្នួល ហើយអោយប្រគល់វត្ថុនោះទៅជនដែលយកមកផ្ញើនោះវិញ ឬ ប្រគល់អោយជនណាដែលអ្នកផ្ញើប្រាប់ឈ្មោះយ៉ាងច្បាស់ តាមពេលដែលសន្មត ឬនៅពេល ដែលទារយកវត្ថុនោះវិញ។

មាត្រា៩០:

តាមគោលការណ៍ បើកិច្ចសន្យាមិនបានចែងអំពីឈ្នួលទេ អ្នកទទួលបញ្ញើមិនត្រូវបានឈ្នួល ឡើយ។

មាត្រា៩១:

អ្នកទទួលបញ្ញើ ត្រូវរក្សាបញ្ញើអោយគង់ ហើយត្រូវប្រគល់អោយវិញនៅពេលដែលបាន សន្មត ឬនៅពេលដែលអ្នកផ្ញើមកយក។

អ្នកទទួលបញ្ញើ គ្មានសិទ្ធិយកបញ្ញើទៅប្រើប្រាស់ទេ បើគ្មានការអនុញ្ញាតពីអ្នកផ្ញើ។

មាត្រា៩២:

អ្នកទទួលបញ្ញើត្រូវទទួលខុសត្រូវលើការខូចខាត ឬការបាត់បង់នៃបញ្ញើដែលបានកើត ឡើងដោយកំហុសរបស់ខ្លួន។

បើបញ្ញើអន្តរាយ ឬបាត់ដោយករណីប្រធានសក្តិ អ្នកទទួលបញ្ញើមិនត្រូវសងទេ។

មាត្រា៩៣:

បើផ្ញើមានឈ្នួល ហើយបញ្ញើនោះត្រូវអន្តរាយដោយចោរកម្ម អ្នកទទួលបញ្ញើត្រូវសង។

បើផ្ញើឥតឈ្នួល ហើយបញ្ញើត្រូវអន្តរាយដោយចោរកម្ម អ្នកទទួលបញ្ញើមិនត្រូវសងទេ ប្រសិនបើអ្នកទទួលបញ្ញើមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ថា ខ្លួនមានភារកិច្ចប្រុងប្រយ័ត្នដែរក្នុងការរក្សាបញ្ញើនោះ។

ប៉ុន្តែម្ចាស់សណ្ឋាគារ ម្ចាស់ភោជនីយដ្ឋាន ម្ចាស់ភោជនាគារ ត្រូវទទួលសងទ្រព្យរបស់ជនទាំងឡាយដែលមកស្នាក់អាស្រ័យក្នុងគ្រឹះស្ថានរបស់ខ្លួន បានផ្ញើទ្រព្យនោះក្នុងគ្រឹះស្ថានរបស់ខ្លួនហើយត្រូវអន្តរាយដោយ ចោរកម្ម។

ផ្នែកទី៧: កិច្ចសន្យានៃការអោយខ្ចីប្រើ

មាត្រា៩៤:

ការអោយខ្ចីប្រើ គឺគ្មានយកការប្រាក់ ឬយកឈ្នួលអ្វីទេ។ អ្នកដែលអោយវត្ថុណាមួយទៅ គេខ្ចីប្រើ នៅតែជាកម្មសិទ្ធិករនៃវត្ថុនោះដដែល។

មាត្រា៩៥:

អ្នកខ្ចីមិនអាចលក់ ឬដូរវត្ថុ ឬអោយវត្ថុនោះទៅតតិយជនខ្ចីប្រើដោយគ្មានការព្រមព្រៀង ពីអ្នកអោយខ្ចីបានឡើយ។

មាត្រា៩៦:

អ្នកខ្ចីត្រូវប្រើប្រាស់វត្ថុនោះអោយល្អ ថែទាំបីដូចខ្លួនជាម្ចាស់វត្ថុ និងប្រើអោយសមស្រប នឹងមុខការរបស់វា។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

អ្នកខ្ចីត្រូវទទួលរ៉ាប់រងចេញសោហ៊ុយក្នុងការថែទាំវត្ថុនោះ។

មាត្រា៩៧:

បើវត្ថុនោះខូចខាត ឬបាត់ដោយករណីប្រធានសក្តិ អ្នកខ្ចីមិនត្រូវទទួលសងឡើយ ប៉ុន្តែបើ ការខូចខាត ឬការបាត់បណ្តាលមកពីកំហុសរបស់ខ្លួន អ្នកខ្ចីត្រូវទទួលសងតំលៃវត្ថុនោះទៅអ្នកអោយខ្ចី។

មាត្រា៩៨:

អ្នកខ្ចីត្រូវប្រគល់វត្ថុអោយទៅម្ចាស់វត្ថុវិញ នៅពេលដែលបានកំណត់។ បើកិច្ចសន្យាគ្មានបានកំណត់យ៉ាងណាទេ អ្នកអោយខ្ចីអាចទារយកវត្ថុរបស់ខ្លួនវិញក្នុងពេលណាក៏បាន។

មាត្រា៩៩:

បើអ្នកខ្ចីយកវត្ថុទៅប្រើការក្រៅពីមុខការរបស់វា អ្នកអោយខ្ចីអាចទារវត្ថុរបស់ខ្លួនភ្លាម វិញបាន ថ្វីបើមិនទាន់ដល់រយៈពេលកំណត់។

ផ្នែកទី៨: កិច្ចសន្យានៃការជួល

មាត្រា១០០:

ការជួល ជាកិច្ចសន្យាដែលអ្នកជួលសន្យាថា នឹងផ្តល់ទៅអោយអ្នកទទួលជួលនូវវត្ថុណាមួយដើម្បីប្រើប្រាស់ជាបណ្តោះអាសន្ន ដោយតំរូវអោយគិតថ្លៃនៃការជួលវត្ថុនោះអោយអ្នកជួល។

វត្ថុដែលអាចជួលបាននោះ គឺវត្ថុជាអចលនវត្ថុ ឬជាចលនវត្ថុ។

មាត្រា១០១:

កិច្ចសន្យានៃការជួល អាចកំណត់ ឬមិនកំណត់ក៏បាននូវរយៈពេលនៃការជួល។ ក្នុងករណី ដែលគ្មានកំណត់រយៈពេលនៃការជួល ថិរវេលានៃកិច្ចសន្យាមានកំណត់ ១២ឆ្នាំ យ៉ាងយូរ។

កិច្ចសន្យានៃការជួលដែលមានកំណត់លើសពីមួយឆ្នាំ ត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។

មាត្រា១០២:

កាលបើកិច្ចសន្យានៃការជួលបានធ្វើដោយគ្មានសំបុត្រស្នាម ហើយប្រសិនបើភាគីម្ខាង ប្រកែក បន្ទាល់នៃការជួលនេះនឹងយកសំអាងសាក្សីមកបញ្ជាក់បាន លុះណាតែកិច្ចសន្យានៃការជួលនោះ មានកំណត់ត្រឹមតែមួយឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ។

មាត្រា១០៣:

អ្នកជួលត្រូវប្រគល់វត្ថុដែលមានសភាពនៅល្អអោយទៅអ្នកទទួលជួល ត្រូវជៀសវាងនូវអំពើទាំងពួងដែលនាំអោយខូចខាតដល់អ្នកទទួលជួល ហើយត្រូវរ៉ាប់រងដល់អ្នកទទួលជួលអំពីការខូចខាត ទាំងឡាយដែលបណ្តាមកពីតតិយជនដែលទាមទារសិទ្ធិណាមួយលើវត្ថុជួលនោះ ដូចជា កម្មសិទ្ធិ ការបញ្ចាំ ជាដើម។

មាត្រា១០៤:

អ្នកជួលត្រូវទទួលបន្ទុកនូវការជួសជុលធំៗចំពោះវត្ថុជួល លើកលែងតែច្បាប់ ឬ កិច្ចសន្យាចែងផ្សេងពីនេះ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា១០៥:

អ្នកទទួលជួល ត្រូវបង់ប្រាក់ថ្លៃឈ្នួល តាមកាលកំណត់ត្រូវប្រើប្រាស់វត្ថុជួលអោយសមស្របនឹងមុខការនៃវត្ថុជួល និង តាមការកំណត់នៃកិច្ចសន្យាត្រូវថែទាំវត្ថុនោះអោយបានគង់វង់ល្អ ត្រូវទទួលបន្ទុកនូវការជួសជុលបន្តិចបន្តួចដែលជាការជួសជុលធម្មតាលើកលែងតែច្បាប់ ឬ កិច្ចសន្យាចែងផ្សេងពីនេះ ។

មាត្រា១០៦:

នៅពេលចប់កិច្ចសន្យា អ្នកទទួលត្រូវប្រគល់ទៅអោយអ្នកជួលវិញនូវវត្ថុជួលដែលត្រូវ នៅមានសភាពល្អ គឺគ្មានការបាក់បែក គ្មានការខូចខាត ឬគ្មានការកែប្រែនៃវត្ថុនោះដែលបណ្តាលមកពី អំពើនៃអ្នកទទួលជួល ។

មាត្រា១០៧:

អ្នកជួលអាចរំលាយកិច្ចសន្យានៃការជួលបាន ប្រសិនបើអ្នកទទួលជួលមិនអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ឬក៏យកវត្ថុជួលនោះទៅប្រើប្រាស់ខុសអំពីការដែលត្រូវប្រើ ឬក៏ប្រើក្នុងការដែលនាំអោយអន្តរាយដល់វត្ថុនោះ ។

មាត្រា១០៨:

អ្នកទទួលជួល មិនអាចជួលវត្ថុបន្តអោយទៅអ្នកដទៃដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីអ្នកជួល ឡើយ លើកលែងតែកិច្ចសន្យាចែងផ្ទុយពីនេះ ។

មាត្រា១០៩:

អ្នកទទួលជួលដែលបានជួសជុលវត្ថុបន្ត ត្រូវនៅជាប់កាតព្វកិច្ចជាមួយនឹងអ្នកជួលដដែល ជាអាទិ៍អ្នកទទួលជួលត្រូវទទួលខុសត្រូវលើអ្នកទទួលជួលបន្តពីខ្លួនចំពោះការមិនបង់ប្រាក់ថ្លៃឈ្នួល ការ បែកបាក់ ការខូចខាតទាំងឡាយនៃវត្ថុជួល ដែលបណ្តាលមកពីអំពើរបស់អ្នកទទួលជួលបន្ត ។

មាត្រា១១០:

ចំពោះកិច្ចសន្យានៃការជួលសំរាប់ថិរវេលាគ្មានកំណត់ គូភាគីអាចនឹងរំលាយបានលុះណា តែមានការអោយដំណឹងមុន មួយខែយ៉ាងតិច ឬ ពីរខែយ៉ាងយូរ ។

មាត្រា១១១:

ទោះអ្នកជួលស្លាប់ក្តី ក៏កិច្ចសន្យានៃការជួល ត្រូវតែអនុវត្តតទៅទៀត ។

បើអ្នកទទួលជួលស្លាប់វិញ កិច្ចសន្យានៃការជួលនឹងលែងយកមកអនុវត្តបាន លុះណាតែទាយាទលែង ចង់ជួលតទៅទៀត ។

ផ្នែកទី៩: កិច្ចធានាដោយបុគ្គល

មាត្រា១១២:

កិច្ចធានាដោយបុគ្គល ជាកិច្ចសន្យាមួយដែលតតិយជនម្នាក់ ហៅថាអ្នកធានាសន្យានឹងដើមបំណុលថាខ្លួនទទួលបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់កូនបំណុលជំនួសកូនបំណុល ប្រសិនបើកូនបំណុលនេះមិន បានបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនចំពោះដើមបំណុល ។ កិច្ចសន្យានេះត្រូវធ្វើជាលាយលក្ខណ៏អក្សរ ។

មាត្រា១១៣:

បំណុលតែមួយ អាចមានអ្នកធានាច្រើនបាន ។

មាត្រា១១៤:

កិច្ចធានាណាមួយចែងអំពីកាតព្វកិច្ចដែលច្បាប់ទុកជាមោឃៈ កិច្ចធានានោះទុកជាអសារបង់ ។ ប៉ុន្តែបើមោឃភាពនោះមានមូលហេតុមកពីកូនបំណុលជាអនីតិជនកិច្ចធនានោះនៅទុកជា បានការដដែល ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា១១៥:

ដើមបំណុលអាចប្ដឹងពីអ្នកធានាដំណាលគ្នា នឹងប្ដឹងកូនបំណុលក៏បាន ឬប្ដឹងក្រោយក៏ បាន ។

មាត្រា១១៦:

ក្រោយពីមានសាលក្រមរបស់តុលាការប្រជាជន អ្នកធានាអាចទាមទារអោយដើម បំណុលអូសទ្រព្យរបស់កូនបំណុលលក់មុនសិន រួចសឹមសំរេចអូសទ្រព្យរបស់ខ្លួនជាក្រោយបាន ។

មាត្រា១១៧:

បើលក់ទ្រព្យរបស់នៃកូនបំណុលទៅហើយ បានប្រាក់មិនគ្រាន់នឹងសងបំណុលទាំងអស់ ទេ អ្នកធានាត្រូវនៅជំពាក់ប្រាក់ដែលនៅខ្វះ ។

មាត្រា១១៨:

ក្នុងករណីមានអ្នកធានាច្រើននាក់ នោះអ្នកធានាម្នាក់ៗត្រូវជាប់ធានាបំណុលទាំងមូល ហាក់ដូចជាអ្នកធានាមានតែម្នាក់ ។ អ្នកធានាទាំងអស់ត្រូវរួបរួមគ្នាសងបំណុលនោះ ។

មាត្រា១១៩:

បើអ្នកធានាបានសងប្រាក់ជួសកូនបំណុលដែលខ្លួនធានាហើយ សិទ្ធិទាំងប៉ុន្មាននៃដើមបំណុលត្រូវបានទៅអ្នកធានាទាំងអស់ ។ អ្នកធានាមានសិទ្ធិទារអោយកូនបំណុលសងប្រាក់ដែលខ្លួនបាន សងជួសមកវិញ ព្រមទាំងការប្រាក់ និងសោហ៊ុយបង់ខាតតាំងពីថ្ងៃដែលខ្លួនបានសងជំនួស ។

មាត្រា១២០:

កាលបើមានអ្នកធានាម្នាក់បានចេញប្រាក់សងជំនួសកូនបំណុល អ្នកធានានេះអាចប្ដឹងទារ សំណងបានពីអ្នកធានាដទៃទៀតដែលត្រូវសងតាមចំណែករៀងៗខ្លួន ក្នុងករណីកូនបំណុលស្ថិតនៅក្នុង អសាធនភាព ។

ជំពូកទី៣: អំពីការទទួលខុសត្រូវក្រៅកិច្ចសន្យា

មានត្រា១២១:

ជនណាបានធ្វើអោយមានការខូចខាតដល់អ្នកដទៃដោយកំហុសរបស់ខ្លួន ជននោះត្រូវជួសជុលការខូចខាតនោះ ។

ទោះបីការខូចខាតកើតមកអំពីអំពើប្រព្រឹត្តដោយអចេតនា ដូចជាការធ្វេសប្រហែស ឬការខ្វះការប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការត្រួតមើលថែទាំក៏ដោយ ក៏ជនល្មើសត្រូវតែជួសជុលការខូចខាតនោះដែរ ។

មាត្រា១២២:

ជនវិកលចរិតនិងអនីតិជនអាយុតិចជាង ១៤ឆ្នាំ ជាអសមត្ថជន ។ ជនទាំងនេះមិនត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាត ដែលខ្លួនបានធ្វើអោយកើតឡើងដល់អ្នកដទៃឡើយ ។

មាត្រា១២៣:

ឪពុកម្ដាយ អ្នកអាណាព្យាបាល ព្រមទាំងជនផ្សេងៗទៀតដែលទទួលបន្ទុកត្រួតមើលថែទាំអសមត្ថជន ត្រូវទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួនចំពោះការខូចខាត ដែលអសមត្ថជននោះបានធ្វើអោយកើតឡើង ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា១២៤:

អនីតិជនអាយុច្រើនជាង ១៤ឆ្នាំ ប៉ុន្តែមិនទាន់គ្រប់ ១៨ឆ្នាំ ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតដែលខ្លួនបានធ្វើដល់អ្នកដទៃ។ ការជួសជុលការខូចខាត ត្រូវអនីតិជននេះ និងឪពុកម្តាយ ឬ អ្នកអាណាព្យាបាលនៃអនីតិជននោះទទួលខុសត្រូវរួម។ ក្នុងករណីដែលអនីតិជននេះគ្មានប្រាក់ ឬទ្រព្យសម្បត្តិដើម្បីជួសជុលការខូចខាតនោះ ឪពុក ម្តាយ ឬអ្នកអាណាព្យាបាលត្រូវសងជួស។

មាត្រា១២៥:

អង្គការរដ្ឋ អង្គការសង្គម អង្គការសមូហភាព សហគ្រាសត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតដែលកម្មាភិបាល បុគ្គលិកកម្មកររបស់ខ្លួន បានធ្វើអោយកើតឡើងក្នុងពេល ឬនៅពេលបំពេញ ភារកិច្ចរបស់ជនទាំងនេះ។

មាត្រា១២៦:

និយោជក ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតដល់អ្នកដទៃ បណ្តាលមកពីនិយោជិតរបស់ខ្លួនក្នុងពេល ឬនៅពេលអនុវត្តការងារដែលនិយោជកបានប្រគល់អោយធ្វើ។

មាត្រា១២៧:

កម្មសិទ្ធិករនៃសត្វ ឬជនដែលប្រើសត្វ ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតដែលកើតឡើងដល់អ្នកដទៃ ដោយសារសត្វដែលនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្លួន ទោះបីអន្តរាយនោះកើតឡើងនៅ ពេលសត្វរត់រួចក្តី ឬនៅពេលសត្វវង្វេងខ្វាត់ភ្លាត់ក្តី។

មាត្រា១២៨:

កម្មសិទ្ធិករ ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតដែលកើតឡើងដល់អ្នកដទៃ ដោយសារទ្រព្យរបស់ខ្លួន ប្រសិនបើការខូចខាតនោះ បណ្តាលមកអំពីការខ្វះការថែទាំ ខ្វះការត្រួតពិនិត្យ ឬដោយសារ សំណង់របស់ខ្លួនសង់មិនបានត្រឹមត្រូវល្អ។

មាត្រា១២៩:

ប្រសិនបើការខូចខាតបណ្តាលមកពីជនប្រព្រឹត្តបទល្មើសច្រើននាក់ ជនទាំងនេះត្រូវទទួលខុសត្រូវរួមចំពោះជនរងគ្រោះ។ ក្នុងករណីខ្លះតុលាការប្រជាជនអាចសំរេចសេចក្តីអោយបុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលបានធ្វើអោយមានការខូចខាត សងទៅជនរងគ្រោះតាមសមាមាត្រនៃការចូលរួមប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន។

មាត្រា១៣០:

ជនដែលទទួលខុសត្រូវរួមជាមួយអ្នកទទួលខុសត្រូវឯទៀត ហើយបានសងជំនួសជនទាំងនេះ ជននោះមានសិទ្ធិទាមទារអោយជនទទួលខុសត្រូវឯទៀតសងមកខ្លួនវិញ ដោយគិតទៅតាម កំរិតនៃអំពើប្រព្រឹត្តដែលម្នាក់ៗបានប្រព្រឹត្ត។

មាត្រា១៣១:

អង្គការ ឬជនដែលបានទទួលខុសត្រូវចំពោះការខូចខាតដែលបណ្តាលមកពីកំហុសរបស់ជនម្នាក់ទៀត អង្គការ ឬជននោះមានសិទ្ធិប្តឹងទារសំណងពីជនខាងក្រោយនេះវិញ។

មាត្រា១៣២:

ក្នុងករណីដែលការខូចខាត បណ្តាលមកពីកំហុសរបស់ជនរងគ្រោះផងដែរនោះ ជនរងគ្រោះត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះចំណែកនៃការ ខូចខាតនោះដែរ។

វាយឡើងវិញជាភាសាខ្មែរពីឯកសារផ្លូវការ

មាត្រា១៣៣:

ជនដែលធ្វើអោយមានការខូចខាតដល់អ្នកដទៃ នឹងអាចអោយរួចខ្លួនពីការទទួលខុស ត្រូវបានប្រសិនបើ :

១- ការខូចខាតបានកើតឡើងក្នុងករណីប្រធានសក្តិ

២- ការខូចខាតបណ្តាលមកពីកំហុសទាំងស្រុងរបស់ជនរងគ្រោះ ។

មាត្រា១៣៤:

ប្រសិនបើការខូចខាតបានកើតឡើងដោយមានការព្រមព្រៀងពីជនរងគ្រោះ ហើយអំពើនោះគ្មានប៉ះពាល់ ឬ គំរាមកំហែងដល់ប្រយោជន៍សង្គមទេ នោះមិនត្រូវអោយមានការជួសជុលសំណង នៃការខូចខាតឡើយ ។

មាត្រា១៣៥:

បណ្តឹងសុំជួសជុលសំណងនៃការខូចខាត មានអាជ្ញាយុកាលកំណត់ ៣ឆ្នាំ ។

ជំពូកទី៤: អំពីបទប្បញ្ញត្តិជាអវសាន

មាត្រា១៣៦:

កិច្ចសន្យាទាំងឡាយណាដែលកើតឡើងមុនក្រឹត្យ-ច្បាប់នេះ ហើយមិនអាចដោះស្រាយតាមក្រឹត្យ-ច្បាប់នេះបាន នោះត្រូវដោះស្រាយតាមគោលនយោបាយរបស់បក្ស និង រដ្ឋ តាមសមធម៌ ឬ តាមទំនៀមទំលាប់ និងប្រពៃណី ។

ដំណោះស្រាយនៃកិច្ចសន្យាខាងលើនេះមានកំណត់ ៥ឆ្នាំ គិតពីថ្ងៃដែលក្រឹត្យ-ច្បាប់នេះចូលជាធរមាន ។

មាត្រា១៣៧:

ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋមន្ត្រី តុលាការប្រជាជនកំពូល និងមហាអយ្យការអមតុលាការប្រជាជនកំពូល ត្រូវទទួលបន្ទុកអនុវត្តក្រឹត្យ-ច្បាប់នេះ តាមភារកិច្ចរៀងៗខ្លួន ។

មាត្រា១៣៨:

ក្រឹត្យ-ច្បាប់នេះ មានអានុភាពគតិយុត្ត ចាប់ពីថ្ងៃប្រកាសផ្សាយជាសាធារណៈ ។